

mikrofonpróba

Szállj a dallal! I.

fine
selection

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

RÁCZ-STEFÁN TIBOR

Mikrofonpróba

Szállj a dallal! I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

— I. FEJEZET —

ÁRON

AUGUSZTUS 31., SZERDA

HÁT EZ VÉRCIKI.

Áron az ajtóból lesi, ahogy Dávid ott szorong az egyszemélyes szobában a szüleivel. Az asszony a polcra pakolja Dávid könyveit, míg az apja undorodva néz szét a helyiségben.

Áron ismeri ezt a tekintetet, pontosan tudja, min járhat a férfi agya. Amikor először meglátta a koleszt, neki sem tetszett, korántsem olyan lélegzetelállító, mint a patinás Szép Remények Gimnázium, aminek az épülete kívülről tobzódott a barokkos cikornyában, belül viszont a legmodernebb technikai eszközökkel volt felszerelve.

Gyorsan emlékezteti magát, hogy a külső nem minden, ami kívülről szép, az belül lehet rohadt, pont mint a gimi volt. Lehet, hogy az Ady külseje és belseje ott ragadt a 80-as években, de itt legalább biztonságban vannak.

Ez „örült picsa”-mentes övezet, itt senki sem rohangál pisztollyal, mert az osztálytársai köcsögök voltak vele.

Mielőtt a másfél évvel ezelőtti iskolai lövöldözés emléke a felszínre törhetne, Áron ökölbe szorítja a kezét, és megrázza magát. Nem akarja újra felidézni a rettegést, hogy őt is eltalálja a golyó, és hogy mennyire féltette Dávidot, miközben ő az inzulinhiánytól kábán, magatehetetlenül feküdt az üres tanáriban.

– Fiam, mi lassan megyünk – közli Dávid apja, miközben a srác csak ül az ágyon, és a hátizsákját szorongatja. – Biztos vagy benne, hogy itt akarsz maradni? Ezen a...

Nem fejezi be. Naná hogy nincs töke kimondani. Tuti feltűnt neki, ahogy Áron szúrós tekintettel méregeti.

Dávid csak bólint, mire az anyja a szája elé kapja a gondosan manikűrözött kezét. Szemmel láthatóan még mindig nem tudta feldolgozni, hogy a fia nem beszél.

Dávid már másfél éve nem szólalt meg társaságban, azóta, hogy az iskolában agyonszekált legjobb barátnője, Petra kinyírta magát, de előtte még végzett az akkori osztályfőnökükkel és kábé a fél osztállyal. Az ő életüket örökre elvágta, a többieknek pedig, akik ennek tanúi voltak, maradandó lelki sebeket okozott az ámokfutásával. Dávid nem hajlandó senki mással beszélni, csak Áronnal, és csak akkor, ha kettesben vannak. De ők legalább élnek...

– Kisfiam, ez a tiéd – szól az asszony, és diszkrétan lerak Dávid elé egy hitelkártyát. – Ha bármire szükségetek lenne, használjátok bátran.

Dávid nem veszi el, mire az asszony becsúztatja a fiókba. Áron nem bánna, ha az ő szülei is hasonlóan támogatnák. Vagy legalább kommunikálnának vele, de ők most is Németországban dolgoznak, és a lehető legkevesebbszer beszélnek vele. Ez nyáron sem volt másként, hiába lakott náluk, amíg a németeknél gályázott. Bár tudja,

hogy Dávid szülei sem tökéletesek, de legalább érződik, hogy tenni akarnak valamit, csak annyira elcseszettek, hogy minden próbálkozásuk hamvában holt szájalom.

– Beszéltünk a pszichológussal, a kezelést folytatnod kell. Holnap reggel pedig az igazgató úr vár az irodájában – folytatja a férfi, és szigorúan Dávidra néz. – Szeretnénk, ha rendben lennél. Mindent azért teszünk, hogy neked jó legyen.

Dávid felpillant az apjára, és egyszerűen csak bólint anélkül, hogy bármilyen érzelem kiülne az arcára.

Áron megköszörüli a torkát, amitől a szülők figyelme rögtön rá irányul.

– Ne aggódjanak, gondoskodom róla.

A nő fájdalmasan sóhajt, majd megigazítja a ruháját. A csuklóján gyémántokkal díszített karkötő csillog, az arcán elkenődött a szemfesték. A férfi öltönyben feszít, és úgy lesi a színarany karóráját, mint aki fontos tárgyalásra siet.

– Kicsim, ha bármi van, hívj vagy írj! Kérlek, valahogy lépj velünk kapcsolatba! – Az asszony kisimít Dávid arcából egy hosszúra nőtt, szőke hajtincset, amit a srác közönyösen tűr, és még szorosabban öleli a hátizsákját. Áron sejti, hogy így akarja elrejtetni a remegését.

Dávid bólint, válaszul az anyja megpusztilja a homlokát.

Tavaly hetente egyszer írt a szüleinek e-mailt, a lehető legszükségebbeket, alig volt pár sor, aminek több mint a felét Áron fűzte hozzá. Idén is ez a legkevesebb, amit el kell érnie Dávidnál.

– Fiam, ha megunod ezt a lepratelepet, üzenj! – veregeti meg Dávid vállát az apja, és újra körbenéz a szobában. Most már nem is lepeli az undorát, úgy fintorog, mint aki valami nagyon büdöset szagol.

A falakra ráférne egy festés, a sarokban pókháló lebeg, az asztal tele van karcolásokkal, a beépített szekrény már vagy ötven éve itt rohadhat, az ablak pedig nemcsak koszos, de több helyen össze is karistolták.

Valóban nem egy olyan környezet, amihez Dávid eddig szokva volt. Áronnak eszébe jut a srác hatalmas otthona, a medence, ahol a tavaszi szünetben szórakoztak, a kosárpálya és az a sok luxus. Itt ebből semmi nincs. Ám mégis ezt a helyet választotta.

Áront választotta, ez pedig nemcsak büszkévé, de boldoggá is teszi, hiába suttozja egy átkozott hang a fülébe, hogy túl nagy a felelősség, amit a lelki sérült fiúval magára vállalt.

Áron beljebb lép, miközben a nő széleseben elhúz mellette. A férfi is szedelőzködni kezd, de még mielőtt kimenne az ajtón, megáll előtte.

– Örülök, hogy vagy neki. Figyelj rá továbbra is! – teszi a vállára a kezét. Áron teljesen megdöbben, mert még mindig nem hiszi el, hogy az egykor homofób csóka ennyire megváltozott, és elfogadja őket.

Persze azt se gondolta volna, hogy két évig ugyanazzal az emberrel fog járni, és az ráadásul egy srác lesz. Mindig is sejtette, hogy a fiúkhoz is vonzódik, de úgy volt vele, kiköt majd egy lány mellett, és elillannak a meleg fantáziák. Sosem tartotta magát melegnek, de biszexuálisnak sem. Néha megnézett egy-egy helyes fiút, és ennyiben ki is merült a dolog. Annyira biztos volt benne, hogy heteró...

De aztán jött Dávid a maga esetlenségével, az édes rajongásával, a félnék tekintetével, és onnantól kezdve Áron számára nem létezett más. Egy kis idő kellett, hogy mindezt elfogadja, de most már el sem tudja képzelni, hogy bárki más iránt is úgy érezhet, mint a fiú iránt.

– Minden tőlem telhetőt megteszek – motyogja Áron, mire a férfi biccent, és a feleségével együtt távozik.

Pár másodpercig néma csend telepszik a helyiségre. Áron ledobja a sporttáskáját az asztalra, majdnem lesodorva Dávid regényeit.

– Anyám, megint megvetted a fél könyvesboltot? – mondja szó-rakozottan.

Áronnak minden hibája ellenére tetszik ez a szoba, néha irigyli is Dávidot, hogy egyedül lehet, bár neki mostanra a szobatársa lett a legjobb barátja, vele nem gáz együtt lakni egy lyukban. Mégis, a magány néha hívogató, különösen egy hosszú nap után. Kár, hogy neki nincs miből fizetni a kolesznak a privilégiumért.

Petra tette nemcsak az áldozatai családját tette tönkre, hanem az övét is. Áron apját Bálintnak, a Petra által lelőtt egyik osztálytársuknak az apja alkalmazta, és rögtön kirúgta, amint rádöbbsent, hogy Áron Petra legjobb barátjának a pasija. Pedig már kezdtek helyrejönni a dolgok, az adósságaikból is szépen lefaragtak, aztán egyszerre minden összeomlott... Azóta a szülei Németországban robotolnak, ő pedig itt maradt.

Leül Dávid mellé, és megsimítja a selyemlepedőt. Imádja még a tapintását is, teljesen más, mint az ő kínai boltban vett gagyija. Ennyit arról, hogy Dávid nem csempészett be némi luxust a lepratelepre.

– Egyre könnyebben húznak el. A legutóbbi alkalmakkor teljesen ki voltak akadva – szólal meg Áron, és felidézi magában, hogy az őszi, a téli és a tavaszi szünet végén mekkora hisztit vágtak le a barátja szülei, amiért visszajön ide.

Pedig az első félévet még csak nem is együtt kezdték. Az iskolai lövöldözést követően Dávid néhány hónapra magántanuló lett, mert

képtelen volt emberek közé menni, Áront pedig rögtön bedugták az Adyba a szülei, amint az apja külföldi munkalehetőséget kapott. Meg se fordult a fejükben, hogy magukkal vigyék, és ami azt illeti, Áron se szívesen ment volna. Így is túl ritkán látta Dávidot, amíg külön városban éltek, ezért is örült annyira, amikor tavaly szeptemberben Dávid úgy döntött, ő is az Adyban akar tanulni.

– Már egy éve ide járok, volt idejük megszokni – jegyzi meg Dávid, és rámosolyog. Jóleső, meleg mosoly ez, és ahogy Áronra néz, úgy csillog a szeme, mintha minden perc ajándék lenne, amit vele tölthet.

– Csodálkozom, hogy fél évig kibírtad magántanulóként. Majd megörültél nélkülem, ugye? Hiányzott a látványom, igaz?

Áron befeszít, mire Dávid a karjára csap, és teljesen elpirul. Áron azonnal magához rántja, elkapja a derekát, és olyan közel húzza, ahogy csak tudja. A fiúból mennyei illat árad, válláig érő szőke haja csiklandozza a tenyerét, ahogy beletúr.

– Hiányzik a borostád – sóhajtja Dávid, és végigsimít Áron arcán.

– Várj csak pár napot...

Dávid rákacsint, aminek láttán Áron elégedetten felmordul. Hosszú volt ám a külön töltött nyár, alig bírta ki, hogy nem találkozhatott a fiúval. Megsimogatja Dávid aranylő fürtjeit, egek, mennyire selymes! Dávid lehunyja a szemét, mintha beleveszne az érintésébe.

– Menjetek szobára!

Áron halkán szitkozódik, ahogy észreveszi az ajtóban vigyorgó Mátét. Már megint nőtt a nyáron, szinte már lefejeli az ajtófélfát, de még mindig durván sovány a magasságához képest, pláne ebben a bő szabású rövidgatyában, amiben a pipaszár lába még cingárabbnak tűnik.

– Ott vagyunk, és most húzz el! – morog a szobatársára, mert tényleg szeretne kissé közelebb kerülni Dávidhoz.

– Most mondanám, hogy kurvára cukik vagytok – vigyorog Máté –, de pont ennyi az, amit még elbír az igencsak toleráns gyomrom. Szóval tápáskodjatok fel, és menjünk ebédelni! Egész nyáron arra a rohadt sült krumplira vágytam!

– Addig fogsz itt hisztizni, amíg el nem indulunk, ugye?

– Elképzelhető. Persze ha folytatjátok, és lekerül rólatok ez meg az, kitolatok, és elhúzok egyedül, de jobban örülnék, ha nem feszegetnétek a határaitam.

Dávid eltolja egy kicsit Áront, majd szétnyitja az ajkait, mintha mondani akarna valamit.

Feszült csend telepszik a szobára, Áron szíve máris hevesebben dobog. Ez lehet a pillanat, amikor Dávid végre más előtt is megszólal!

Áron lelke csordultig telik reménnyel, egyre nehezebb elviselnie a tudatot, hogy az átélt traumák hatására talán valami végleg eltörött a barátjában.

Dávid azonban csak vesz egy mély levegőt, feláll, és kelleetlenül kiveszi a fiókból a szüleitől kapott kártyát. Kezel Mátéval, és az ajtó felé fordítja a fejét, jelezve, hogy induljanak.

Áron grimaszolva kel fel az ágyról.

– Amúgy is, idő van, nem? Ilyenkor szoktad szúrni magad – veti oda Máté a folyosóról. – Örülj, hogy jöttem!

Áron dühében a fejéhez kap.

Már megint elfelejtette.

Annyira rühelli azt a szart, hogy az valami hihetetlen. Úgy érzi, sosem lesz képes megszokni, hogy bizonyos időközönként ennie kell, akkor is, ha nem éhes, az pedig, hogy pent használ, még keservesebb. Nem a fájdalom miatt, meg sem érzi a szúrást.

Azt gyűlöli, amit a pen szimbolizál: hogy beteg, és gyógyszerre van szüksége, ha pedig mindez kiegészül azzal, hogy a műveletnek szemtanúi vannak, az még kellemetlenebb érzésekkel tölti el.

– Rohadt cukorbetegség – motyogja, miközben Dávid aggodalmas pillantása kíséretében a zsebébe süllyeszti az inzulint.

— 2. FEJEZET —

Hanna

AUGUSZTUS 3 I., SZERDA

ANNYIRA IGAZSÁGTALAN, hogy egyetlen pillanat alatt romba dőlhet az ember egész élete. Nem is kell hozzá más, csupán egyetlen mondat.

– Megkaptam az állást, költözünk – jelentette be Hanna bátyja egy hónappal ezelőtt. A lány fel volt rá készülve, hogy ez lesz, amikor kiderült, hogy lassan Budapesten már nem találnak olyan albérletet, amit megengedhetnek maguknak.

Mióta meghaltak a szülei, és a bátyja egyedül neveli őt, egyre nehezebben mennek a dolgaik, pláne anyagilag. Szerencséjük volt, hogy Kornél egy vidéki városban jó melót, jó fizut és ingyen lakhatást talált. Akkor ő miért nem tud igazán örülni?

Miközben az M2-esen robogva, többórányi utazás után eléri a megfelelő lehajtót, Hanna már tudja, hogy eddigi életének végleg befellegzett. De amikor észreveszi, hogy bátyja őt figyeli az anyósülésről, ragyogó mosollyal fordul felé.

– Igazi kaland lesz – jelenti ki Hanna lelkesen. Csupán remélni meri, hogy a bátyja csak a mosolyát veszi észre, és nem a szomorúságot a tekintetében.

– Tetszeni fog itt – szól hátra neki Józsi a volán mögül, mire Hanna elnyom egy fintort. Tulajdonképpen őmiatta vannak itt: Józsi szerzte ezt az állást Kornélnak a suliban, ahol ő is tanít, a lány mégse tud haragudni rá. Ő a bátyja gyerekkori legjobb barátja, és Hanna is ismeri már kicsi kora óta, és nem felejtette el azt sem, milyen kedves volt vele, amikor a szülei meghaltak. Most is zokszó nélkül felment értük kocsival Pestre, és segített a költözésben.

Balassagyarmat.

Hanna hallott már róla, ráadásul itt született és nevelkedett Gáspár Laci is, az egyik kedvenc énekese, de sosem hitte volna, hogy egyszer ellátogat majd ide, netán itt fog lakni.

Erre tessék. Amint megérkeznek, és kiszáll a kocsiból, rögtön megcsapja a hamisítatlan vidéki levegő, ami annyival idegenebb, mint Budapesté volt, fa és száraz fű szagát érzi rajta. Naná, mi mást is érezne, ha egy rohadt erdő mellé épült az iskola? A sok régi, szocreál épületről pedig üvölt a 80-as évek hangulata, mintha itt harminc évvel ezelőtt megállt volna az idő. Még a városközpont is kihaltnak tűnt, amikor elautóztak mellette, pedig dél felé jár. Mintha mindenki menekülne innen... ők bezzeg épp most érkeznek.

A többórás vezetés után megéheztek, így eldöntik, hogy a kipakolás előtt még esznek valamit a közelben.

Ahogy Hanna felsétál a kajálда teraszához vezető keskeny lépcsőfokokon, észrevesz egy csapat diákot, akik négy, piros kockás terítővel letakart asztal körül üldögélnek. Vele egykorúak lehetnek, vidáman beszélgetnek, miközben egy nagy közös tálból sült krumplit esznek, amit mindenféle szószba mártogatnak.

Valószínűleg a koleszos társai, hiszen pár percnyi sétára van az épület. Hanna egy pillanatra elgondolkodik azon, hogy köszönjön-e nekik, de nem akar nyomulósnak tűnni, így felszegett fejjel besurran a bátyja mögött az ajtón.

A kajálda belseje ámulatba ejti. A sarokban hatalmas kandalló áll, amiben ugyan most nem lobog a tűz, de így is szép. A bejárati ajtó-tól a pultig kopottas, vörös szőnyeg vezet, két oldalán négy-négy, vörös bőrkápitezésű boksszal.

De ami a legjobban elvarázsolja, hogy a falakon híres színészek-ről függnek fekete-fehér portrék, amiket felülről egy-egy lámpa világít meg.

– Hanna, keress helyet, mi hozunk étlapot. Kóla okés lesz? – Józsi kérdésére Hanna gyorsan bólint.

Ahogy Hanna halad előre, a diákok zsziszegése egyre hangosabb, itt-ott kiveszi a társalgásból a *nyári szünet*, a *hiányoztál* és a *kollégium* szavakat, így biztos lehet benne, hogy ők is adysok.

Hanna elsiet mellettük, és lecsap az egyetlen üres bokszra. A szíve egyre hevesebben ver, idegességében az asztalon lévő sötétkék abroszt gyűrögeti.

Kikapja a hátizsákjából a *Csontvárost*, nézegeti a gyönyörű borítót, az ujjával végigsimít a főhős dombornyomott alakján, és beleveti magát az olvasásba. Ilyenkor nincs félelem az ismeretlentől, nem számít, hogy a leendő iskola- és kollégiumi társai ülnek körülötte. Olvasás közben Hanna átlényegül, most éppen egy olyan bátor árnyvadásszá, amilyen ő is lenni akar.

– Tessék, az üdítő – szól a bátyja sürgetően. – Nyuszi, vedd el, kérlek, mielőtt még leejtem.

Hanna nem reagál, tovább bújja a könyvet, túl izgalmas jelenetnél tart most, nem lehet csak úgy félbehagyni!

– Hahó, Nyuszi! Nem hallod? – mondja egy árnyalatnyival hangosabban a bátyja.

Hanna jobb kézzel felé nyúl, de továbbra sem veszi le pillantását a regényről, hiszen végre úgy tűnik, megtörténhet a csók Clary és Jace között. Egek, mióta várt már erre!

A történetből egy nagy csattanás húzza ki, majd megérzi a nedveséget a pólóján, és hogy tiszta ragacs a ráömlött kólától.

– A fenébe, tedd már le azt a rohadt könyvet! – morog Kornél.

A lány engedelmeskedik, majd megkönnyebbülten konstatálja, hogy a regény nem lett kólás, és más szemmel látható sérülés sincs rajta.

Nem szíveli, ha a kincsei rossz állapotban vannak, minden tőle telhetőt megtesz, hogy vigyázzon rájuk. Minden könyv érték, méltóképpen kell bánni velük.

A pólója viszont totál elázott, mellesleg kólától ragad az egész karja.

Máris megjelenik a pincérnő, gyorsan feltörli az üdítőt, és felveszi a padlóra esett dobozt is. Még szerencse, hogy csak háromdeciset hozott a bátyja.

– Annyira sajnálom – motyogja rögtön Hanna, miközben az arca ég a szégyentől.

– Semmi gond, bárkivel megesik – mondja kedvesen a pincérnő.

– Hé, Marika! – üvölt ki a pult mögül egy bajszos férfi. – Itt hagytad a hamburgerhúst, és teljesen leégett! Gyere vissza!

– Máris! – sikitja Marika, aztán angyali mosollyal Hanna felé fordul. – Ne aggódj, kincsem, nincs semmi gond. Fiatalember, jöjjön velem, adjunk egy másik kólát a kis hölgynek.

– Köszönöm! – Szégyenkezve nézi, amint Kornél visszakíséri Marikát a pulthoz, ahol Józsi röhögve várja őket.

A fenébe, ez aztán a csodaszép bemutatkozás! Hülyét csinált magából. Csak remélni meri, hogy senki nem készített erről videót vagy fényképet.

Mi a csudáért vele történik mindig ilyesmi? Amikor nem akart semmi mást, csak meghúzni magát. Ha nem lenne ennyire béna, talán megúsza volna.

Utálok ezt a várost!

De még mielőtt lelépne innen, inkább átöltözik... A hátizsákjáért nyúl, és áldja az esztét, hogy reggel bepakolt egy plusz felsőt.

Kiszúrja a mosdó feliratot a sarokban, és máris megindul felé.

– Hé, Nyuszi, nem kell segítség? Eltalálsz a mosdóig anélkül, hogy orra esnél? – hall egy ismeretlen, mély, karcos hangot az egyik bokszból.

El kéne engednie a füle mellett, és továbbmennie, de a becézés megbénítja.

Az egy dolog, hogy a bátyja így hívja. Hozzászókött, sőt, szereti is. Arra emlékezteti, hogy Kornél mindig vele lesz, bármi történjen is, örökké szeretni fogja. De ahogy ez a bunkó srác ejti ki a becézést, azzal a maró gúnnyal a hangjában, egyszerűen csak rosszulesik. Tőle hallani sértéssel ér fel.

Hanna megremeg a dühtől, és elköveti a lehető legnagyobb ostobaságot: odapillant.

Három srác ül a bokszban, és persze hogy sült krumplit esznek. Mi van, itt csak azt lehet kapni?

Oké, egyszerűbb erre koncentrálni. A legelső, akit észrevesz, hát... a filmekben sincsenek ennyire jóképű fiúk. Kidolgozott felsőttest, gyönyörű zöld szemek és az a mosoly! Olyan arrogáns, mintha azt hinné, elég bárkire ránéznie, és az máris az övé akar lenni. Mellette,

talán túlságosan is közel hozzá, egy márkásnak látszó fehér pólóban ül egy aranyszőke hajú srác, aki lesüti a szemét. Velük szemben pedig ott terpeszkedik a bunkó, aki megszólította. A női megérezése egyértelműen azt súgja, hogy *ő az*.

– Oda a hamburgerünk, Nyuszi. Miattad várhatunk.

Talált, süllyedt. Egészen férfias a hangja, annak ellenére, hogy vele egykorú lehet. Bugyiszagga az orgánuma, és ezzel valószínűleg tisztában is van, mert van képe felnevetni, hogy újra megvillantsa.

Ültében is látszik, hogy langaléta alkat. Elég soványnak tűnik, vélhetően nem tart a haverjával kondizni, bár semmi szüksége rá. Nem minden az izmos test, az arca, a hangja, a magabiztossága is éppen elég veszélyessé tehet egy fiút.

A srác megsimítja szőkésbarna haját, mintha tudná, hogy ezerfelé áll, és nincs olyan lány, aki ne akarná elrendezgetni, vagy csak kipróbálni, tényleg olyan selymes-e, mint amilyennek tűnik. De pechjére Hanna be van oltva genyók ellen.

Egyedül a szürke szemére figyel fel, mert ilyet még nem látott élőben. Különleges, kicsit talán kékes az árnyalata, de közelebb áll az acélszürkéhez. Ahogy a srác szemtelenül vigyorog, megjelennek azok a hülye gödröcskék az arca két oldalán. Jesszus, ez meg mi? Bunkópasi-tartozék?

– Szerintem nem halsz bele pár plusz percbé – veti oda Hanna, és igyekszik olyan gúnyosan vigyorogni, ahogy a fiú tette.

– Végül is, ja, amíg itt álldogálsz, és a bénaságoddal szórakoztatsz, nem lesz gond.

A zöld szemű felröhög, mire a szőke a kezére csap. Még csak egy aprócska mosoly sem jelent meg az arcán. Végre valaki tudja, mi az illem.

– Máté, Áron, ugye nem szemétkedtek? – jelenik meg hirtelen Józsi. A srácok egyből kihúzzák magukat, naná, a koleszban Józsi az egyik szintfelelős, és talán még tanítja is őket a suliban. – Dávid, minden rendben?

A szöke felemeli a mutatóujját, de nem szólal meg.

– Hé, Józsi bá, kikérem magamnak a feltételezést – mondja a zöld szemű felháborodott képet vágva. – Különben is, a kiscsaj incselkedett velem, olyan sokáig stírólt.

– Hogy te milyen egoista vagy! – szakad ki Hannából. – Azt hiszed, körülötted forog a világ?

– Áron szerintem egészen biztos benne – szólal meg a szürke szemű. Ezek szerint ő lehet Máté. – Egyébként, Nyuszi, a pólód kezd...

Máté vigyorogva a felsőtestére néz, mire a lány is lepillant, és baszszus, átlátszik a melltartója! Maga elé kapja a karját, és lefogadja, hogy fülig vörösödött.

Mégsem ez idegesíti a legjobban, hanem az a gúnyos hangsúly, amivel a srác már megint hozzászólt.

Mielőtt dühében bármit mondana, emelt fővel és a tőle telhető leglassabban a mosdóhoz lépked. Amint becsukja maga mögött az ajtót, lekapja magáról a felsőjét, megengedi a vizet, és addig folytatja a karjára, amíg úgy nem érzi, hogy már nem ragad. Megtörli magát a pólója szárazon maradt részével, majd a csapot is elzárja.

Ahogy a mosdókagylóból elfolyó vizet bámulja, abban reménykedik, a szégyene is vele együtt távozik.

Annyira utálok a bunkó srácokat!

A legrosszabb az egészben az, hogy a fiúnak nem is voltak durva beszólásai. Gúnyos volt, alattomosan támadott, mintha sejtette volna, hogy mi az, amit a szeretteitől elvisel, de egy idegentől nem.

Gyökér. Őszintén remélem, hogy nem találkozom veled többet.

Hanna szépen összehajtogatja a foltos felsőjét, és kiveszi a hátizsákjából a fekete topját. Még Mayával vette egy kiárusításon, és ez az egyik kedvence.

Fájdalmasan felsóhajt, ahogy eszébe jut a legjobb barátnője, akit a fővárosban hagyott. Este skype-olnak, és megígérték egymásnak, hogy Facebookon is tartják a kapcsolatot, de ez nem pótolhatja a közös találkozás örömeit.

A tükörbe nézve észreveszi, hogy teljesen összekócolódott a haja. Átfésüli az ujjával, majd gyorsan Katniss-frizurát készít magának, ami máris erővel tölti el.

Felszegett fejjel kilép a mosdóból.

Ahogy elhalad a srácok mellett, naná hogy kiszúrja, amint Máté őt bámulva ezt tátogja: „*találkozunk még, Nyuszi*”.

Brr. Ezt vegye fenyegetésnek? Talán nem volt elég egyértelmű? Semmi máshoz nincs kevésbé kedve, mint öbunkóságával bandázni.

Hanna bemutat neki.

Igazán nem tervezte, kislány kora óta nem emelte fel a középső ujját senkire. Annyira gyerekes és illetlen.

Már abban a pillanatban tudja, hogy mennyire ciki, amikor megteszi. Máté szájára felszalad a vigyor, és már megint bevetésre készen állnak a hülye gödröcskék...

Hanna olyan gyorsan lépked a bokszuk felé, amennyire csak tud.

Miután a lehető legelegánsabban leül, nagyon komolyan a bátyjára néz.

– Soha többet nem hívhatsz Nyuszinak – súgja oda neki, és reméli, hogy meghallotta, mert még egyszer el nem ismétli a becenevét. – Most már nagy vagyok hozzá. Ebben a korban ez már gáz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Féltem, hogy egyszer eljön ez a nap – sóhajt fel letörten Kornél. – De lehet, hogy amikor kettesben leszünk, néha kiszalad majd a számon.

– Nagyon ritkán szabad – egyezik bele Hanna. Néha jólesne halania.

De csak és kizárólag a bátyjától!